

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **V. T. D.**, zastoupen Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem se sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2019, č. j. KUJCK 79285/2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 2. 2020, č. j. 60 A 6/2019 – 61,

takto:

- I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 2. 2020, č. j. 60 A 6/2019 – 61, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 8. 7. 2019, č. j. KUJCK 79285/2019, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Ondřeje Fialy, na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti 27.300 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Vimperk rozhodnutím ze dne 25. 7. 2018, č. j. MUVPK-OD-24680/18-SVECH, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se žalobce

dopustil z nedbalosti tím, že dne 1. 3. 2018 v 15:15 hodin řídil na silnici I. třídy č. 4 poblíž autobusové zastávky v obci Hlinišť motorové vozidlo VW Golf, na němž v rozporu s jiným právním předpisem nebyla umístěna tabulka registrační značky, neboť na tomto vozidle byla umístěna neplatná německá převozní registrační značka se žlutým pruhem č. X, která pozbyla platnost ke dni 25. 2. 2018. Za uvedený přestupek správní orgán uložil žalobci pokutu ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Žalovaný napadeným rozhodnutím upřesnil odkaz na zákonné ustanovení ve výroku prvostupňového rozhodnutí a ve zbytku odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl, neboť neshledal důvodnou žádnou z námitek uplatněných v rozsáhlé žalobě. Přestupek byl dle krajského soudu dostatečně prokázán fotodokumentací a podpisem žalobce na oznámení o přestupku a správní orgány přestupek správně kvalifikovaly. Žalobce naplnil formální i materiální stránku deliktu, neboť svým jednáním narušil společenský zájem na tom, aby vozidla užívaná v provozu na pozemních komunikacích byla identifikovatelná. Krajský soud neshledal porušení zásady presumpce neviny tím, že správní orgán v protokolu o ústním jednání vyjádřil, jakým způsobem věc hodnotí s ohledem na podklady, které má pro své rozhodování v danou chvíli k dispozici. Pasáž z vyjádření žalobce ve správním řízení o tom, že *„zkrácení procesních práv obviněného a především výše namítnuté porušení zásady presumpce neviny tak vedou obviněného k pochybnostem o nepodjatosti oprávněné úřední osoby“*, krajský soud ve shodě se správními orgány nepovažoval svým obsahem za řádně uplatněnou námitku podjatosti. Žalobce měl v průběhu řízení možnost seznámit se se všemi podklady a vyjádřit se k jejich obsahu. Správní orgány nemohly upustit od uložení trestu, neboť takový postup vylučuje speciální úprava § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu. Nesdělení informací o oprávněné úřední osobě není pochybením, které by mohlo mít samo o sobě vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Obsahem cizojazyčných dokumentů ve spise jsou pouze technické parametry a registrační údaje vozidla, s nimiž žalobce musel být seznámen. Právní předpisy stanoví právo na veřejné ústní jednání v trestních věcech (potažmo ve věcech správního trestání) před soudy, neveřejností ústního jednání ve správním řízení proto nebylo toto právo žalobce dotčeno. Konečně, změnou výroku v odvolacím řízení došlo pouze k upřesnění výroku a doplnění příslušných odkazů na zákonná ustanovení, žalobci proto nemohla vzniknout újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného, replika žalobce

[3] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž namítá nesprávné posouzení všech žalobních námitek. Trvá na tom, že úřední záznam ani oznámení o přestupku nemohou sloužit jako důkaz viny a fotografická dokumentace neprokazuje, že by stěžovatel řídil vozidlo, neboť je na ní vyobrazena pouze blíže neurčená osoba.

[4] Skutek měl být dle stěžovatele posouzen spíše jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Vozidlo, jehož technická způsobilost byla schválena a které není zapsáno v registru silničních vozidel, lze na pozemních komunikacích provozovat pouze za účelem jízdy z místa prodeje do místa registrace silničního vozidla. Takové vozidlo musí být opatřeno platnou tabulkou se zvláštní registrační značkou, která je platná pouze po dobu 10 dnů ode dne umístění na prodané vozidlo. Pokud řidič užije vozidlo po uplynutí uvedené lhůty nebo jej užije k jiné jízdě než z místa prodeje do místa registrace, nelze jeho jednání dle komentářové literatury podřadit pod § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákon o silničním provozu. Skutek, ze kterého byl stěžovatel obviněn, nadto nenaplnuje formální znak přestupku dle § 125c

odst. 1 písm. a) bod 1. zákona o silničním provozu, neboť neřídil vozidlo, na němž by nebyla umístěna žádná registrační značka nebo registrační značka, která nebyla vozidlu přidělena.

[5] Materiální stránka přestupku nebyla dle stěžovatele naplněna, neboť registrační značka (byť s pozbytou platností) byla přidělena právě tomuto vozidlu a žádným způsobem tak nebyla znemožněna identifikace vozidla. Obecné konstatování správních orgánů, že není v zájmu společnosti, aby v provozu na pozemních komunikacích docházelo ze strany účastníků k porušování pravidel silničního provozu, považuje stěžovatel za nepřezkoumatelné vypořádání námitky absence materiální stránky deliktu.

[6] V protokolu o ústním jednání správní orgán výslovně uvedl, že obviněný byl shledán vinným z přestupku a jaký správní trest se mu ukládá. Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že se jednalo o pouhé naznačení předběžného právního názoru před vydáním rozhodnutí.

[7] Nelze souhlasit s názorem krajského soudu, že námitka podjatosti nebyla řádně vznesena, neboť žalobce nenamítal podjatost úřední osoby z důvodu jejího vztahu k věci či účastníkům řízení. Stěžovatel v rámci vyjádření ze dne 16. 7. 2018 pochybnosti o podjatosti výslovně uvedl.

[8] Dle krajského soudu měl stěžovatel možnost seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim, což také učinil. Stěžovatel však v žalobě brojil proti tomu, že s jeho vyjádřením se nalézací správní orgán náležitým způsobem nevypořádal.

[9] Dle stěžovatele § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu není speciálním ustanovením ve vztahu k § 43 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“). Ustanovení § 43 odst. 2 přestupkového zákona vyjadřuje jednu ze zásad správního trestání a je proto silnější než kazuistická úprava § 125c odst. 9 věty druhé zákona o silničním provozu, která bez možnosti individuálního posouzení zakazuje upuštění od uložení správního trestu. Také s ohledem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod je třeba dát přednost zákonné a ústavní ochraně práv obviněného a upřednostnit úpravu pro obviněného příznivější. Konkrétní okolnosti případu, zejména minimální společenská škodlivost skutku, odůvodňuje upuštění od uložení tak přísného správního trestu, jakým je zákaz řízení motorových vozidel. Jestliže přitom právní úprava vůbec neumožňuje orgánům rozhodujícím o přestupku v odůvodněných mimořádných případech od uložení takového trestu upustit, pak není v souladu s ústavními principy přiměřenosti. Nejvyšší správní soud by proto měl od uložení správního trestu zákazu řízení motorových vozidel upustit nebo podat návrh Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy na zrušení § 125c odst. 9 věty druhé zákona o silničním provozu.

[10] Také neprovedení záznamu o oprávněné úřední osobě dle stěžovatele ve spojení s ostatními pochybeními správních orgánů svědčí o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

[11] Stěžovatel není vlastníkem předmětného vozidla a zároveň nerozumí německému jazyku a nebyl tedy v rozporu se zákonem seznámen s cizojazyčnými listinami.

[12] Čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) je třeba vykládat tak, že garantuje právo na veřejné projednání věci v nalézacím řízení o vině a trestu, v případě přestupků tedy ve správním řízení. I v tomto ohledu proto krajský soud pochybil.

[13] Krajský soud posoudil nesprávně také námitku, že stěžovateli v důsledku změny výroku v odvolacím řízení vznikla újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se.

[14] Vyjádření žalovaného koresponduje s odůvodněním napadeného rozhodnutí a napadeného rozsudku. Žalovaný zdůrazňuje, že registrační značkou zákon rozumí českou registrační značku, podle které je možné vozidlo identifikovat v tuzemském registru. Porušením povinnosti mít na vozidle takovou značku byl zároveň porušen veřejný zájem na tom, aby vozidlo bylo bez problémů identifikovatelné. Žalovaný nesouhlasí se stěžovatelským pojetím presumpce nevinny, které by vedlo až k nemožnosti podezřelého z přestupku vůbec obvinít. Stěžovatel ve správním řízení námitku podjatosti nevznesl, o nepodjatosti úřední osoby vyjádřil pouze pochybnosti, které však vůbec nesouvisí s jejím poměrem k věci či účastníkům. I co do posouzení ostatních námitek se žalovaný shoduje se závěry krajského soudu a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[15] K vyjádření žalovaného podal stěžovatel repliku, v níž však pouze uvádí, že žalovaný nepřináší žádnou novou argumentaci. Stěžovatel je proto nadále přesvědčen o důvodnosti kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[17] Po posouzení obsahu kasační stížnosti dospěl soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávné právní kvalifikace a nenaplnění formální stránky deliktu. Podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že *v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem není umístěna tabulka státní poznávací značky (dále jen „registrační značka“) nebo je umístěna tabulka registrační značky, která nebyla vozidlu přidělena.*

[19] Stěžovatel již ve správním řízení upozorňoval, že registrační značka byla přidělena jen a právě vozidlu, které řídil, a nebyla tudíž jakkoliv znemožněna jeho identifikace, přičemž po dovozu z Německa bylo již dne 23. 2. 2018 vozidlo přihlášeno na registru vozidel u Městského úřadu Vimperk (registrační značka nebyla vydána jen proto, že vlastník požádal o značku na práh). V žalobě i kasační stížnosti stěžovatel tuto argumentaci dále rozvíjí. S odkazem na komentářovou literaturu uvádí, že pokud je vozidlo vybaveno tzv. převozními značkami se stanovenou lhůtou platnosti a řidič je užije po uplynutí této lhůty, nelze jeho jednání podřadit pod § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu, neboť nedosahuje intenzity a nebezpečnosti přestupku podle tohoto ustanovení, a takový postih nebyl ani vůlí zákonodárce. Toto jednání naopak naplňuje skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, tedy jde o jiné jednání, kterým pachatel nesplní nebo poruší povinnost při provozu na pozemních komunikacích (Kučerová, H.: Zákon o silničním provozu s komentářem a judikaturou. 4. aktualizované vydání podle stavu k 1. 10. 2018. Praha: Leges, 2018, str. 702).

[20] Nejvyšší správní soud se s uvedenou argumentací stěžovatele ztotožňuje. Je si přitom vědom předchozí judikatury odkazované krajským soudem i žalovaným (rozsudky ze dne 30. 7. 2015, č. j. 9 As 230/2014 – 37, a ze dne 30. 9. 2015, č. j. 1 As 200/2015 – 37), v níž soudy

hodnotily jízdu s převozními značkami vydanými v jiných členských státech Evropské unie (Itálie a Spolková republika Německo) s pozbytou dobou platnosti jako přestupek řidiče dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu. Učinily tak nicméně na podkladě odlišných skutkových a právních okolností.

[21] Předně, jak upozorňuje stěžovatel, vozidlo bylo již dne 23. 2. 2018 přihlášeno na registru vozidel, nelze tedy hovořit o tom, že by byla jeho identifikace pro české státní orgány znemožněna či zásadně ztížena, což považoval kasační soud za jedno ze stěžejních kritérií pro úvahy o kvalifikaci deliktu. Ve shora zmíněných věcech přitom k registraci vozidla v době spáchání přestupku na rozdíl od případu stěžovatele nedošlo.

[22] V neposlední řadě je ve věci podstatné to, že s německými registračními značkami se žlutým pruhem (Kurzzzeitkennzeichen) je nyní spojeno vydání odlišných dokladů k vozidlu, než tomu bylo v minulosti. Dne 1. 4. 2015 nabyla účinnosti změna nařízení o připuštění dopravních prostředků k provozu na pozemních komunikacích (Verordnung über die Zulassung von Fahrzeugen zum Straßenverkehr) ze dne 30. 10. 2014 [BGBl. I S. 1666 (Nr. 50)]. Důsledkem této změny je skutečnost, že registrační značka je státními orgány vydávána jen a pouze ke konkrétnímu vozidlu spolu s příslušnými doklady. Jedná se proto o registrační značku, která je v souladu s čl. 35 odst. 1 Úmluvy o silničním provozu přijaté ve Vídni dne 8. listopadu 1968 (č. 83/2013 Sb. m. s.), a ve smyslu čl. 3 odst. 6 této úmluvy (*Smluvní strany se zavazují, že poskytnou kterékoli smluvní straně, jež je o to požádá, informace nezbytné pro identifikaci osoby, na jejíž jméno jsou vozidlo s motorovým pohonem, nebo přípojné vozidlo připojené k tomuto vozidlu, registrovány na jejich území, jestliže podaná žádost uvádí, že vozidlo bylo účastníkem nehody nebo jeho řidič porušil závažným způsobem pravidla silničního provozu, a je proto vystaven vážnému postihu nebo závažnému řízení na území smluvní strany, která předkládá žádost.*) je pro orgány veřejné moci v ČR možné získat informace nezbytné pro identifikaci osoby, na jejíž jméno je vozidlo registrováno.

[23] Lze proto uzavřít, že pokud stěžovatel řídil vozidlo opatřené německou převozní značkou se žlutým pruhem vydanou po 1. 4. 2015 (třebaže po uplynutí doby její platnosti), jehož technická způsobilost byla schválena, a které bylo přihlášeno na registru vozidel v České republice (byť česká registrační značka nebyla provozovateli vozidla ke dni pozbytí platnosti německé převozní značky doposud vydána), nenaplnilo jeho jednání skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu. Tím Nejvyšší správní soud nijak nezpochybňuje, že stěžovatel tímto jednáním porušil své jiné povinnosti při provozu na pozemních komunikacích. Při kvalifikaci tohoto porušení však správní orgány pochybily, napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné.

[24] Správní orgány se v dalším řízení budou muset znovu zabývat také materiální stránkou deliktu. Krajský soud sice učinil správnou obecnou úvahu, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku. Je jisté ve veřejném zájmu, aby byla vozidla provozována v České republice také u českých úřadů registrována a opatřena českou registrační značkou, neboť tak jsou snáze dohledatelná a státní orgány mohou pružněji reagovat, pokud jejich řidiči či provozovatelé nedodrží pravidla nebo dokonce ohrožují ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. V daném případě však ze správního spisu vyplývá, že provozovatel vozidla požádal o jeho registraci již dne 23. 2. 2018, kdy současně požádal o přidělení registrační značky na přání. Za ni zaplatil správní poplatek a byla mu vydána až dne 5. 3. 2018. Pro komplexní posouzení materiální stránky deliktu bude podle kasačního soudu nezbytné zjistit i další skutkové okolnosti týkající se registrace vozidla, například, zda byl provozovatel vozidla poučen o tom, zda je vozidlo od podání žádosti o registraci do převzetí registrační značky na přání způsobilé provozu na pozemních komunikacích a za jakých podmínek.

[25] Ačkoliv Nejvyšší správní soud shledal důvodnou námitku nezákonnosti, spočívající v nesprávné právní kvalifikaci skutku, zabýval se i dalšími stěžovatelskými námitkami, které by byly způsobilé vyvolat nezákonnost rozhodnutí žalovaného a mohou být případně relevantní i pro postup a posouzení věci v dalším řízení před žalovaným.

[26] Pokud jde o namítané porušení principu presumpce nevinny, je třeba vycházet z obecné zásady, že na úředníky správních orgánů nelze klást tak přísné nároky jako na soudce ohledně vyjadřování předběžného náhledu na věc. Zároveň by ovšem úředník neměl překročit mez, za níž už by účastníci museli mít nutně za to, že o jejich věci bylo rozhodnuto předem, bez ohledu na výsledky dokazování jen na základě úředníkovy osobního názoru diktovaného předpojatostí (srov. též ČERNÍN, Karel. Úvahy o nestrannosti úředního rozhodování. Časopis pro právní vědu a praxi. [Online]. 2015, č. 4, s. 341-351. Dostupné z: <https://journals.muni.cz/cpvp/article/view/5272>). V protokolu o ústním jednání správní orgán prvního stupně použil poněkud nešikovné vyjádření, že stěžovatele uznává vinným a ukládá mu trest v konkrétní výši, který poté odpovídal i výši trestu skutečně uloženého správním rozhodnutím. Bylo by vhodné, aby se správní orgán takto kategorického předběžného konstatování před vydáním rozhodnutí v budoucnu vyvaroval. Podstatné však je, že toto vyjádření správní orgán učinil po shromáždění důkazů potřebných pro rozhodnutí ve věci a z ničeho nevyplývá, že by bylo důsledkem předpojatosti úřední osoby, tj. jejím vztahem k věci samé či stěžovateli. Nešlo nadto o konečné rozhodnutí, sám stěžovatel měl možnost na veškeré závěry správního orgánu učiněné v průběhu ústního jednání reagovat a jeho skutkové i právní úvahy před vydáním rozhodnutí zpochybnit, což také učinil. Nejedná se tudíž o skutečnost, která by způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[27] Účastník řízení může podle § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. Správní orgán musí předložit k rozhodnutí nadřízenému takovou námitku účastníka řízení, z jejíž formulace vyplývá, že se jedná o námitku pojatosti úředních osob či osoby, je alespoň rámcově odůvodněná a její důvody nejsou zjevně nesrozumitelné či nesmyslné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2018, č. j. 6 As 75/2018 – 83). Tyto vlastnosti daná část podání stěžovatele ze dne 16. 7. 2018 nevykazuje. Stěžovatel nevznesl námitku podjatosti, o nepodjatosti úřední osoby pouze zapochyboval v obsáhlém vyjádření k podkladům rozhodnutí v rámci námítky procesních pochybení a porušení principu presumpce nevinny ve shora uvedeném smyslu. Nejednalo se tudíž o námitku podjatosti, kterou by byl správní orgán povinen předložit nadřízenému k rozhodnutí. Tím spíše, jak upozornil i krajský soud, že důvody pochybností o nestrannosti spočívají v namítaných procesních pochybeních správního orgánu.

[28] V námitce vztahující se k seznámení se s podklady rozhodnutí stěžovatel krajskému soudu vytýká, že opomněl zohlednit nedostatečné vypořádání námitek stěžovatele v prvostupňovém rozhodnutí. Přezkoumatelností napadeného rozhodnutí se však krajský soud řádně zabýval jak v úvodu odůvodnění napadeného rozsudku, tak ve vztahu k jednotlivým námitkám. Žádné konkrétní pochybení krajského soudu v tomto směru stěžovatel nenamítl.

[29] S krajským soudem se lze ztotožnit i co do závěru, že § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu, podle něhož nelze v rozhodnutí o přestupku upustit od správního trestu, je speciálním ustanovením vůči § 43 přestupkového zákona, který upravuje institut upuštění od uložení správního trestu. Obecná úprava přestupkového zákona přitom nevylučuje, aby zvláštní zákony stanovily v dílčích otázkách pravidla odlišná. Ani požadavek čl. 40 odst. 6 Listiny, podle něhož se použije pozdějšího zákona, jestliže je to pro pachatele příznivější, nelze vykládat tak, jak to činí

stěžovatel, tj. že by pozdější obecná úprava vyloučila použití zvláštního zákona. To již krajský soud vysvětlil stěžovateli v bodě 84. napadeného rozsudku, na nějž lze pro stručnost odkázat.

[30] Určení minimální spodní hranice sankce (a to i bez možnosti upustit od uložení trestu) je obecně ústavně přijatelné. Nepřiměřenou by spodní hranice sankce byla tehdy, pokud by významně omezila rozhodující správní orgány v možnosti přihlídnout ke specifickým okolnostem různých případů, jakož i k osobám delikventů, přičemž zároveň by byla způsobilá do poměrů dotčených osob zasáhnout se značnou intenzitou (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002 sp. zn. Pl. ÚS 3/02, nebo ze dne 9. 9. 2014, č. j. Pl. ÚS 52/13). Jelikož však, jak je uvedeno výše, Nejvyšší správní soud neshledal, že by stěžovatel svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu, nebylo třeba se přiměřenosti sankce dle tohoto ustanovení nyní blíže zabývat.

[31] Krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 As 339/2018 – 37, správně uvedl, že neprovedení záznamu o oprávněné úřední osobě není vadou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Dne 30. 7. 2018 nadto správní orgán stěžovateli na jeho žádost jména oprávněných úředních osob písemně sdělil.

[32] Stěžovatel předložil správnímu orgánu doklady potřebné k identifikaci vozidla a jeho registraci v České republice. Ty osvědčovaly pouze skutečnost, že vozidlo bylo registrováno v Německu, což ovšem ani nebylo v řízení sporné. Absencí jejich překladu proto nemohla vzniknout stěžovateli žádná újma na jeho právech.

[33] Krajský soud taktéž správně konstatoval, že k naplnění požadavků čl. 6 Úmluvy postačí, když je správní rozhodování ve věcech trestních obvinění podrobeno plnému soudnímu přezkumu, při němž jsou dodrženy zásady spravedlivého procesu (obdobně též nález Ústavního soudu ze dne 23. 11. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 28/98). Neveřejností ústního jednání v přestupkovém řízení (o jehož veřejné konání ani stěžovatel nepožádal, ač dle zákona mohl) proto k porušení uvedeného článku nedošlo.

[34] Konečně argumentaci krajského soudu ke změně výroku v odvolacím řízení napadl stěžovatel v kasační stížnosti prostým nesouhlasem. Nejedná se tudíž o řádně uplatněnou námitku, kterou by bylo třeba se blíže zabývat, a na závěry krajského soudu lze proto v plném rozsahu odkázat.

[35] S ohledem na to, že skutková podstata podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu na jednání stěžovatele nedopadá, nepovažoval kasační soud za účelné se zabývat stěžovatelovou námitkou, že spáchání přestupku mu nebylo ve správním řízení prokázáno. Bude totiž nyní na žalovaném, aby ve světle výše uvedených skutečností znovu posoudil, zda podklady obsažené ve správním spise postačují k závěru o porušení jiných povinností při provozu vozidla na pozemních komunikacích, a to i z pohledu naplnění materiální stránky deliktu.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Vzhledem k tomu, že vytykané vady nejsou odstranitelné v řízení před krajským soudem, ale lze je odstranit toliko v řízení před správním orgánem, zrušil soud současně i rozhodnutí žalovaného [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], který je vázán v dalším řízení výše uvedeným právním názorem. Nejvyšší správní soud shrnuje, že stěžovatelovo jednání nenaplnilo skutkovou podstatu podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu, a bude nyní na správních

orgánech, aby se skutkovými okolnostmi zabývaly z pohledu případného naplnění skutkové podstaty podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, avšak při zohlednění materiální stránky deliktu, konkrétně okolností týkajících se registrace vozidla. K tomu je však nejdříve nezbytné shromáždit další podklady (viz bod 24 tohoto rozsudku).

[37] Za situace, kdy kasační soud zrušil i rozhodnutí žalovaného, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti také o nákladech řízení před krajským soudem (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou 10.000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč, žádost o přiznání odkladného účinku žaloby ve výši 1.000 Kč, za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč a žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč) a dále náklady na zastoupení.

[38] Stěžovatel byl v řízení o žalobě i kasační stížnosti zastoupen advokátem, pro určení výše nákladů na zastoupení se užije vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Stěžovatelův zástupce učinil celkem šest úkonů právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, účast na jednání před krajským soudem, podání kasační stížnosti a návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu a § 11 odst. 2 písm. a) použitý na základě § 11 odst. 3 advokátního tarifu]. Za repliku k vyjádření žalovaného k žalobě a kasační stížnosti soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť v nich stěžovatel věcně nic nového neuvedl, a nejednalo se proto o účelně vynaložené náklady. Platí, že za každý úkon právní služby náleží zástupci mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku náleží odměna ve výši jedné poloviny z 3.100 Kč, tj. 1.550 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 As 336/2016 - 41]. Soud tedy přiznal stěžovatelově zástupci odměnu ve výši 4 x 3.100 Kč, 2 x 1.550 Kč a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 6 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 17.300 Kč. Náklady řízení tedy činí celkem 27.300 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu